Діла ростуть у невмолимі черги.
Громадиться цеглинами життя.
Як рух, як пруг, як вічний вир енергій,
Триває й визначається буття.

Співа блакить крізь готику риштовань,
Дзвенить цемент крізь дужу плоть будов.
І все ж таки: в началі було — Слово!
І все ж таки: начальний дух — Любов!

І в серці, і в колекторах моторів
Пульсує і іскрить одне і те ж —
Від хаосу до космосу просторів,
Від атома до голубих безмеж.

15.X.1928